

forelagt for 2 Aar siden, er den, at det nuværende Lovforslag kun omfatter Forslag til enkelte Befæstningsforanstaltninger, men at det ved at blive suppleret paa den Maade, som jeg ansaa for nødvendig, gennem det Indbringingsforslag, jeg bebudede, vil komme til at omfatte netop det Samme, som Forslaget for to Aar siden. Men endnu mere under det mig at høre, at det samme Medlem kort efter vendte sig til Krigsministeren og bebrejdede ham, at hans Forslag netop var det samme, som der forelaa for 2 Aar siden. Jeg tilftaar, at disse to Udtalelser, en Henvendelse til Krigsministeren, som bebrejdede ham, at hans Forslag var det samme som mit, og en Henvendelse til mig, som bebrejdede mig, at jeg slutte mig til Krigsministerens, forekommer mig at være i fuldstændig Modsigelse med hinanden. Det ærede Medlem for Veile Amis 2den Valgkreds udtalte sig navnlig med Hensyn til den Form, jeg havde givet mit Foredrag. Han sagde, at jeg havde sagt, at det havde været mig en Overraskelse at se de Forslag fremkomme fra Krigsministeren, men at det havde været mig en glædelig Overraskelse, efter at jeg nærmere havde set, hvad dette Forslag indeholdt, og han udtalte, at han betragtede den Maade, paa hvilken jeg havde formuleret det som en saadan, som om det havde været bedre, om jeg havde sagt, at det havde været en sørgelig Overraskelse, men at jeg havde givet det en Form, han kaldte en behagelig Tilfælde paa Grund af visse Forhold. Det ærede Medlem tog feil i de Ytringer, han saaledes henvendte til mig; jeg har ikke udtalt Noget om Overraskelse og ikke Noget om en glædelig Overraskelse, eller hvad han mente, der laa deri. I de Bemærkninger, vi fremsførte var der 3 bestemte adskilte Punkter. Det ene var en Udtalelse af den fuldstændigste Anerkjendelse af Regjeringens almindelige Standpunkt i denne Sag, af at den stillede sig saaledes, at den bestemte fordrede Forsvarsvæsenet ubvilket, forsynet med de Midler, som ere nødvendige dertil. Det var det ene Hovedmoment: en bestemt, tydelig, klar Udtalelse af en Anerkjendelse af dette Regjeringens almindelige Standpunkt. Det andet Moment var en ubetinget Tilslutning til Krigsministerens Forslag om, at det, vi bør begynde med, er en Udvidelse af Kjøbenhavns Søbefæstning paa samme Maade, som jeg tilfulde skal slutte mig til ethvert Forslag fra Marineministerens Side til Flaadens Udvikling, fordi jeg betragter disse to Ting som de første og vigtigste Led i vort Forsvar. Det tredje Moment i mine Betragtninger var det, at med Hensyn til de øvrige Forslag, som den høitærede Krigsminister har fremsat, nemlig Forslag til visse Savnearbejder, kunde jeg gaa ind paa dem, men kun betingelsesvis, nemlig forsaavidt jeg vidste, hvor de førte hen. Det er Forskellen mellem den høitærede Krigsministers Forslag og det, der tidligere

laa for, at disse enkelte Punkter kunne føre forskellige Steder hen. De føre til Noget, jeg veed ikke hvad, men jeg tror, at vi bør vide, hvorhen de føre, og det var af den Grund, at jeg yttrede at med Hensyn til denne enkelte og mindste Del af Krigsministerens Forslag, kunde jeg kun slutte mig dertil betingelsesvis, og særligt kun paa den Betingelse, som jeg nærmere præciserede, hvorimod jeg tilfulde erkjendte, at til den større og vigtigere Del, nemlig Spørgsmaalet om Kjøbenhavns Befæstning mod Søfiden, kunde jeg slutte mig helt og udelte. Det ærede Medlem syntes ikke om den Form, som jeg illædte mine Bemærkninger; jeg kan kun dertil svare, at ethvert Medlem maa vælge den Form, der er ham egen. Det er muligt, at det ærede Medlem heller havde set, at jeg havde givet mine Bemærkninger en noget skarper, en noget skrappere Form. Men, mine Herrer, med Hensyn til Formen maa Enhver være sin egen Herre. Jeg har min Form, som jeg søger at anvende, og det er grundet paa, at man kan godt være stærk i Realiteten, fordi man er hensynsfuld i Formen. Naar jeg udtaler mig overfor de Herrer, som jeg har havt Leilighed til før, naar jeg har udtalt for dem, at jeg tror, de ikke have det rette Die for den Fare, som truer vort Fædreland paa Grund af den Maade, hvorpaa vort Forsvarsvæsen behandles, har jeg søgt, mine Herrer, at gjøre det i den hensynsfuldeste Form. Jeg har gjort det, fordi jeg tror, at paa den Maade er det, at Ens Grunde bedst trænge igjennem. Naar jeg nu staar overfor den høitærede Krigsminister, vælger jeg den samme Form, saa vælger jeg at være hensynsfuld; jeg gjør det, fordi jeg overhovedet anser det for en Pligt. Naar en Minister møder i en Forsamling, i et Thing, som selv har Ret til at vedtage sin Forretningsorden, selv har Ret til at vælge sin Formand, saa er Ministeren Thingets Gæst, og saa bør han nyde Gæstfrihedens Ret, at behandles i den hensynsfuldeste Form, og jeg gjør det i dette Tilfælde, ikke blot som en Pligt, men ogsaa overfor den høitærede Minister som en Hjør Pligt, fordi jeg ligeoverfor ham er bunden ved mange gamle Venstabs- og Høilagelsesbaand. Jeg gjør det ogsaa af en anden Grund; jeg gjør det af Klogskabshensyn ligeoverfor det Maal, jeg arbejder hen til, af Klogskabshensyn til den Sag, jeg efter Gode søger at virke for. Hvad er det nemlig, jeg vil? Jeg søger at arbejde paa Forsvarsvæsenets Udvikling tillands og tilvands i den Retning, som efter min Overbevisning er den rette. Jeg kan ikke sætte min Anskuelse igjennem, jeg har ikke kunnet sætte den igjennem, og jeg vil ikke kunne sætte den igjennem, naar jeg staar alene. Derfor søger jeg, om Nogen vil støtte mig, derfor søger jeg Tilslutning, derfor søger jeg Alliancer til at faae det fremsført, som jeg anser for det Rette. Men hvor kan jeg da snarest vente Noget, der vil gaa i den Retning, som jeg anser for den rette? Ja, mine Herrer, naar jeg skal